

IN MEMORIAM

+ DR. MILAN BOGOVIĆ

Pokojni dr. Milan Bogović rođen je 6. listopada 1941. u Cerovniku od oca Stjepana i majke Milke r. Rendulić, koji su uz njega imali još troje djece: sina Josipa i kćerke Katicu i Baru. Osnovnu je školu završio je u Cerovniku i Ogulinu od 1948. do 1956., a srednju u sjemeništu u Pazinu od 1956. do 1960. Potom je teološki studij pohađao u Pazinu, Zadru i Rijeci, da bi 17. srpnja 1967. u Senju, po rukama mons. Viktora Burića, bio zaređen za svećenika tadašnje Senjsko-modruške biskupije.

Prva mu je služba bila u župama Kuželj, Turki i Brod na Kupi kojima je upravljao od 1967. do 1970. Od 1970. do 1971. bio je uz spomenute župe još upravitelj župa Delnice, Lokve, Crni Lug i Razloge, zajedno s vlč. Antunom Perkanom i vlč. Stankom Kovačićem. U te je dvije godine bio i dekan Delničkog dekanata. Nakon toga odlazi na poslijediplomski studij društvenih znanosti na Papinsko sveučilište "Angelicum" u Rimu gdje početkom 1978. postiže stupanj doktorata. Po povratku iz Rima imenovan je predavačem na Visokoj bogoslovnoj školi u Rijeci, kasnije Teologije u Rijeci, i tu službu vrši sve do svoje smrti. Na pastoralnom planu od 1978. do 1985. upravlja župom Cernik, a kratko i župama Kukuljanovo (1983.-1985.) i Škrljevo (1984.-1985.). Od 13. srpnja 1985. pa sve do 21. srpnja 2003. bio je župnik župe sv. Romualda i Svih Svetih na Kozali u Rijeci. Kratko je vrijeme upravljao i susjednom župom sv. Luke Evanđeliste (1987.). Posljednju godinu dana, sve do svoje smrti, obnašao je župničku službu u župi Sv. Obitelji na Pećinama u Rijeci.

Od ostalih službi na višoj razini bio je referent za pastoral mladih pri Biskupskoj konferenciji Jugoslavije od 1978. do 1979., zatim član Prezbiterskog vijeća Riječko-senjske nadbiskupije, tajnik Poslovnog odbora i konzultor u mandatu od 1984. Zadnjih je godina obavljao također i službu duhovnika Udruge hrvatskih katoličkih gospodarstvenika u Rijeci.

U svojim se brojnim dužnostima pokazivao marljiv i samozatajan. Znao je koje zadaće ima i svima je prilazio savjesno. Niti je na župi dijelio sakramente bez pripreme niti je na fakultetu dijelio ocjene koje nisu bile zaslužene. Kako je, dakle, on prilazio radu, tako je to zahtijevao od drugih.

Sigurno je da takvi ljudi moraju računati i s određenom dozom negodovanja i nezadovoljstva. I njega je to moralo boljeti, ali ono u što je bio uvjeren da je ispravno nije mijenjao.

Možda nije pokazivao veliku potrebu za puno druženja sa subraćom svećenicima, ali i to je sigurno proizlazilo iz iskustva osobne situacije: svatko ima puno svoga posla, pa je bolje ne smetati ga.

Kao sociolog dosta je vremena posvećivao radu u grupi s ljudima laicima. Time je započeo svojim hodočašćenjima skoro svake godine, bilo u Rim bilo u Lurd. To je vrlo rado činio. Ta je putovanja duboko shvaćao kao velik i važan dio pastorala te se za njih upravo tako pripremao. Svi ga hodočasnici s tih putovanja pamte kao onoga koji se tu u doslovnom smislu opuštao. Opuštajući pastoral, moglo bi se reći. Tu je pjevao, svirao i na vrlo jednostavan način katehizirao.

Svoju je katehizaciju nastavio još dublje kao duhovni voditelj gospodarstvenika. Želio je upravo tim ljudima pomoći da na svojim odgovornim položajima žive svoju vjeru i svoju kršćansku duhovnost utkivaju u razvoj domovine. Jako mu je bilo stalo do okupljanja te kategorije ljudi oko Gospodinove riječi i stola, jer je znao cijeniti njihovu važnu ulogu u društvu i u Crkvi.

Ako se i nije puno družio s mnogima, imao je svoje osobne prijatelje i gajio je prijateljstva u kojima nikad nije bio nametljiv.

Kad je teško obolio, na prijedlog da zatraži oslobođenje od župe, znao je govoriti da to nema smisla, jer neće svi shvatiti da je ozbiljno bolestan (kao što je to sigurno tako i bilo, gledajući ga kako se uvijek šali), te je obvezno dodao: «Moram se trošiti do Božje volje!» Tako je i bilo. Prije završetka akademske godine, koji mjesec prije smrti, kao sjena je dolazio na fakultet, umoran, ali dajući od sebe onoliko snage koliko mu je još preostalo.

Prije samoga trenutka smrti – bio je do kraja svjestan svojega umiranja kao znaka volje Božje – na smrt umoran još se interesirao za onoga tko ga je došao posjetiti.

Dr. Milan Bogović preminuo je u popodnevnim satima 26. kolovoza 2004. god. u 63. godini života i 39. godini svećeništva. Pogreb je 28. kolovoza u njegovom rodnom mjestu Cerovniku vodio Nadbiskup Riječke nadbiskupije mons. Ivan Devčić, u nazočnosti velikog broja svećenika iz

Riječke nadbiskupije i Gospićko-senjske biskupije, rodbine te mnogih drugih koji su pokojnika poznavali: iz rodne župe, iz Ogulina i okolnih župa, iz župa u Rijeci u kojima je djelovao, profesora i studenata Teologije u Rijeci u kojoj je godinama predavao, iz Udruge hrvatskih katoličkih gospodarstvenika koje je duhovno vodio.

Neka ga Gospodin, dobri naš nebeski Otac, obilno nagradi za sav trud koji je u raznim službama nesebično uložio za rast kraljevstva nebeskog u našoj mjesnoj i domovinskoj Crkvi.

doc. dr. Milan Špehar, predstojnik Teologije u Rijeci
mr. Emil Svažić, generalni vikar Riječke nadbiskupije

